

PREZYDENT MIASTA POZNANIA
URZĄD MIASTA POZNANIA
Wydział Finansowy
Stanowisko ds. prawno-podatkowych
60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22
tel. (61) 878-48-12

Poznań, 5 lipca 2016 r.

Fn-XIV.310.8.2016
L: 05071600194

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA
PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj.: Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm.), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 14 czerwca 2016 r. (data wpływu do organu podatkowego) w zakresie przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 783 z późn. zm.)

postanawia uznać stanowiska Wnioskodawcy wyrażone we wniosku **za prawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 14 czerwca 2016 r. wpłynął wniosek o wydanie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego co do zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006r. (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 783 z późn. zm. - dalej zwana u.o.s.).

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną wykonującą zawód adwokata i jako profesjonalny pełnomocnik zamierza podjąć się reprezentowania podmiotów gospodarczych – klientów w sprawach związanych z windykacją przysługujących im wierzytelności.

Procedura dochodzenia wierzytelności będzie wyglądała następująco: klient będzie udzielał pełnomocnictwa procesowego ogólnego do reprezentowania go we wszystkich sprawach sądowych i egzekucyjnych. Wnioskodawca będzie składał pozew przeciwko dłużnikowi klienta przez platformę Elektronicznego Postępowania Upominawczego (dalej: EPU) i będzie powoływał się w pozwie na udzielone pełnomocnictwo, jednakże nie będzie składał pełnomocnictwa do akt postępowania, co wynika z trybu prowadzenia postępowania elektronicznego określonego w Kodeksie postępowania cywilnego. W związku z nieskładaniem dokumentu pełnomocnictwa, Wnioskodawca nie będzie uiszczał opłaty

skarbowej. Po otrzymaniu wydanego przez sąd nakazu zapłaty i opatrzonego klauzulą wykonalności, Wnioskodawca złożył do komornika za pośrednictwem EPU wniosek o wszczęcie egzekucji. Po złożeniu wniosku o wszczęciu egzekucji, Wnioskodawca złożył komornikowi dokument udzielonego pełnomocnictwa, od którego nie będzie uiszczał opłaty skarbowej.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytanie:

Czy Wnioskodawca będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Wnioskodawca w uzasadnieniu swojego wniosku wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej został zawarty w art. 1 u.o.s. Jedną z takich czynności jest złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. W tym, znaczeniu, złożenie pełnomocnictwa przed komornikiem mieści się w pojęciu dokonania tej czynności „w postępowaniu sądowym” (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. sygn. I SA/GI 192/08). Jednakże zdaniem Wnioskodawcy, wyłączenie złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym nie jest wystarczającą przesłanką dla powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Obowiązek ten powstaje bowiem, tylko jeżeli złożony w postępowaniu sądowym dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, zostanie złożony przed jednym z organów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. tj. przed: organem administracji publicznej, podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej oraz sądem. Komornik nie należy zatem, do żadnej z powyżej wymienionych kategorii organów, stąd też złożenie przed nim dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie powoduje powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Wnioskodawca, wyklucza uznanie komornika za „organ administracji publicznej” lub „podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej”, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. Wnioskodawca na poparcie swojego stanowiska, wskazuje na treść art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, zawierającego definicję legalną organu administracji publicznej. Organem administracji publicznej są: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty, które są powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych. Według tej definicji legalnej komornik nie jest żadnym z podmiotów wymienionych w zakresie pojęciowym zacytowanej definicji i nie jest również podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Na poparcie swojego stanowiska Wnioskodawca zacytował fragment interpretacji ogólnej Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. dotyczącą opodatkowania podatkiem od towarów i usług działalności komorników. We wskazanej interpretacji, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Minister Finansów dokonał niejako „umiejscowienia” komorników w polskim porządku prawnym, stwierdzając, że „(...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalić w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody”. Również Wnioskodawca wskazał na wyrok WSA w Gliwicach, z którego treści wynika, że : (...) z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej” (sygn. akt I SA/GI 192/08). Mając powyższe na uwadze

Wnioskodawca wywodzi, że komornik nie może zostać uznany za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej.

Z kolei mając na uwadze treść Ustawy o komornikach, w której określa się status komornika jako organu egzekucyjnego, Wnioskodawca uznaje, że należy wykluczyć iż komornik jest sądem w rozumieniu u.o.s. Wnioskodawca wskazuje, że zgodnie z art. 1 Ustawy o komornikach, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym, i wywodzi, że komornik sądowy jest jednostką powiązaną z władzą sądowniczą, natomiast nie jest jej organem, jak również nie może być utożsamiany z sądem. Przepisy Ustawy o komornikach oddzielają również zadania wykonywane przez komorników od zadań wykonywanych przez sądy, przesądzając tym samym o odrębności komorników względem władzy sądowniczej. Komornicy w myśl Ustawy o komornikach, jedynie wykonują orzeczenia sądowe tj. biorą udział w czynnościach nie związanych bezpośrednio ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości. O trafności przedstawionej wyżej tezy świadczą również orzeczenia dotyczące statusu prawnego komorników. Na poparcie swojego stanowiska Wnioskodawca wskazuje na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 stycznia 2004 r., sygn. SK 26/03, w którego uzasadnieniu wskazano: „Zarówno art. 758 k.p.c., jak i art. 1 ustawy o komornikach sądowych podkreślają organizacyjnie i funkcjonalnie powiązanie komornika z władzą sądowniczą, a więc konstytucyjnie wyodrębnioną postacią władzy publicznej. Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie podlegającą na wymierzeniu sprawiedliwości – art. 175 ust. 1 Konstytucji). Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach”.

Wnioskodawca, również wskazuje, że komornika nie można uznać za sąd w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. i znajduje to odzwierciedlenie w doktrynie. W komentarzu do art. 6 u.o.s. (Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej) autor zwraca uwagę, że: „(...) w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”. Wnioskodawca także podkreślił, że prezentowane przez niego stanowisko i zostało potwierdzone w interpretacjach indywidualnych wydanych w analogicznych stanach faktycznych / zdarzeniach przyszłych. Przykładowo wskazał na interpretację indywidualną wydaną przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 4 marca 2016 r. i interpretację indywidualną Prezydenta Miasta Koszalina z dnia 31 października 2007 r.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za prawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm. - dalej "Ordynacja podatkowa") minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja

indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Stanowisko przedstawione przez Stronę jest prawidłowe.

Zgodnie z treścią art. 1 ust.1 pkt 2 u.o.s.: *„Opłacie skarbowej podlega: (...) złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym”*. Z kolei w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. wskazuje się, że: *„Obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje: (...) od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 (podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem zadań z zakresu administracji publicznej, a także złożenie w takim podmiocie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii).*

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s. opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji lub w postępowaniu sądowym U.o.s. nie zawiera definicji postępowania sądowego, jednakże orzecznictwo sądowe wskazuje, iż przedmiotowe pojęcie należy interpretować zgodnie z zakresem określonym w art. 1 k.p.c. – por. wyrok z dnia 16 września 2008 r. sygn. akt I S.A./GI 192/2008, tj. postępowanie egzekucyjne prowadzone według przepisów k.p.c. mieści się w zakresie pojęcia postępowanie sądowe, o którym mowa w art. 1 ust. pkt 2 u.o.s., niemniej jednak, należy zauważyć, iż u.o.s. nie zawiera uregulowania kreującego obowiązek zapłaty opłaty skarbowej z tytułu złożenia pełnomocnictwa komornikowi sądowemu.

Mając na uwadze treść wyżej wymienionych przepisów prawnych, że obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej od złożenia pełnomocnictwa komornikowi sądowemu nie powstaje. Stanowisko to zostało potwierdzone w doktrynie prawa tj. w komentarzu do art. 6 u.o.s. pod redakcją Zbigniewa Ofiarskiego, w którym to wyraźnie wskazuje się od jakich czynności w przypadku złożenia pełnomocnictwa należy wnieść opłatę skarbową: *„(...) w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.”*

W świetle powyżej zaprezentowanego stanu faktycznego sprawy / zdarzenia przyszłego oraz zaprezentowanego powyżej stanowiska prawnego organu dotyczącego interpretacji art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. należało stwierdzić, iż stanowisko Wnioskodawcy w sprawie interpretacji przedmiotowych przepisów prawa jest prawidłowe.

Reasumując, stanowisko wnioskodawcy należy uznać za prawidłowe.

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Poznania na adres Urząd Miasta Poznania Wydział Finansowy, 60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22

Z up. PREZYDENTA MIASTA
Iwona Maćkowiak
Z-CA DYREKTORA WYDZIAŁU

